

Chương 6

Rất nhanh sau đó, lãnh đạo Văn phòng Tỉnh đã gọi điện cho Cao Đổng để thông báo quyết định của Bộ Công an và Văn phòng Tỉnh sau khi họp bàn khẩn cấp.

Vụ án được đặt tên là Vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng số 109, do Công an tỉnh thành lập Tổ chuyên án, một số chuyên gia giám định pháp y của Bộ được phái xuống để phối hợp Điều tra với nhiều chuyên gia khác ở cấp Tỉnh và cấp Thành phố. Thành viên nòng cốt của Tổ chuyên án gồm gần 20 người, toàn bộ nhân viên là hơn 200 người, các cảnh sát đặc nhiệm của các quận huyện khác có thể sẽ được điều động bất cứ lúc nào nếu cần. Tổ chuyên án thừa lệnh tổng chỉ huy là Cao Đổng, toàn quyền phụ trách việc điều tra vụ án này. Phải đảm bảo phá án trong thời gian sớm nhất, bắt được nghi phạm.

Đồng thời, cần nhắc đến việc một khi vụ án này bị lan truyền sẽ gây chấn động xưa nay chưa hmg có trong xã hội, nên trước mắt cần phải quản lý chặt các thông tin của vụ án. Tất cả nhân viên nắm rõ vụ án phải tuyệt đối giữ bí mật với bên ngoài, đồng thời làm tốt công tác trấn an người thân của nạn nhân.

Đây vừa là cơ hội, vừa là thách thức. Cao Đổng nghĩ bụng.

Nếu vụ án này được phá đúng hạn định, thì chắc chắn Cao Đổng sẽ trở thành anh hùng được biểu dương trong ngành công an cả nước. Còn nếu vụ án không phá được thì đây sẽ là chứng ngại vật cho tiền đồ sự nghiệp mà mất nhiều năm nữa vẫn không thể xóa bỏ được.

Tuy nhiên Cao Đổng vẫn rất lạc quan. Sự việc lần này thì cơ hội nhiều hơn là thách thức. Vụ án bắt cóc cả người lẫn xe chắc chắn sẽ có rất nhiều manh mối lưu lại dọc trên đường, ông tin là sẽ nhanh chóng phá được.

Về vấn đề bảo mật, hiện tại tất cả những người biết về vụ án đều đã nhận được công văn đảm bảo giữ kín thông tin của Bộ Công an. Chiếc xe bị lật trên đoạn đường cũ bị bỏ hoang thì dân chúng bình thường sẽ không thể biết được, nên có thể nói là xe và người của Phòng Công thương gặp phải tai nạn. Chỉ có người thân của các nạn nhân là không thể che giấu được, ừm, đành bảo chính quyền địa phương huyện Bạch Thông phong tất cả các nạn nhân làm liệt sĩ, đồng thời đền bù một ít tiền là sẽ ổn thỏa cả thôi.

Bây giờ tôi, thuộc cấp làm việc lâu năm với Cao Đổng là ông Trần, một bác sĩ pháp y giỏi, về đến trụ sở công an Huyện.

“Thế nào?” Cao Đổng rót một ly nước đưa cho pháp y Trần, “Hiện trường xử lý ra sao rồi?”

Anh Lý vẫn đang điều hành đội Điều tra hình sự Huyện và người mà Cảnh sát Thành phố phái xuống tìm kiếm tại hiện trường. Phát hiện trong xe có năm thi thể nam giới. Trên xe ban đầu có sáu nam và một nữ, còn một nam một nữ nữa không thấy, hai người đó sống hay chết hiện vẫn chưa xác định. Tạm thời chưa phát hiện được gì trong bán kính một kilômét quanh hiện trường, tổ Tìm kiếm đang dẫn theo chó nghiệp vụ mở rộng vùng tìm kiếm, buổi tối nhìn không rõ lắm, chủ yếu vẫn dựa vào các chú chó. Theo phán đoán sơ bộ, thời gian tử vong là vào khoảng tối hôm qua còn giờ chính xác hơn vẫn phải chờ kết quả khám nghiệm.”

“Chết năm người, còn hai người chưa xác định được tung tích. Chắc chắn hung thủ sẽ theo dõi động tĩnh phía cảnh sát. Ừm. .. hôm nay có nhiều cảnh sát đồng loạt tập trung về hướng tỉnh lộ cũ như vậy, hung thủ nhất định biết xác xe đã bị phát hiện, đồng thời đến giờ hẳn vẫn chưa gọi điện lại, tỷ lệ sống sót của hai người còn lại là rất thấp. Xem ra việc giải cứu hai người đó e rằng là khó mà làm được rồi, hướng hồ đến giờ chúng ta vẫn chưa biết được hung thủ đang ở đâu.” Cao Đông đi tới đi lui mấy bước, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đã kiểm tra tử thi chưa?”

“Bước đầu, theo tôi thấy tất cả đều bị gãy đốt sống cổ dẫn đến tử vong, ra tay rất tàn ác, gọn gàng dứt khoát, không giống hành vi của người bình thường. Tôi nghi hung thủ từng tham gia quân ngũ, hoặc được bồi dưỡng nghiệp vụ chuyên môn. Từ dấu vết ở hiện trường cho thấy, có lẽ sau khi giết người xong, hung thủ đã cài số tiến rồi ra khỏi xe, sau khi xe lăn xuống hung thủ mới xuống dưới đó châm lửa đốt.”

Đội đã Cao Đông ngắt lời. “Ông nói hung thủ cố ý thiêu cháy chiếc xe chứ không phải do xe lăn xuống, thùng chứa xăng bị vỡ nên mới bị cháy à?”

Pháp y Trần gật đầu: “Đúng vậy, điều này đã được xác nhận. Ban đầu tôi cũng cho rằng chiếc xe sau khi bị rơi xuống mới tự bốc cháy, nhưng sau đó chúng tôi tìm thấy một ít xăng lên mặt đất hơn nửa đám đờ còn sót lại trong xe cũng có vết xăng. Điều này cho thấy hung thủ đã tưới xăng cả trong lẫn ngoài xe, sau đó cho xe chạy rồi rời khỏi ghề lái, thả xe cao xuống phía dưới, tiếp theo mới đi xuống châm lửa đốt. Xung quanh xe đều là bùn đất và đá núi, dấu chân hung thủ để lại lúc đó vẫn còn giữ nguyên cho đến bây giờ. Hung thủ mang giày số 41, việc mô phỏng chiều cao và cân nặng cụ thể ngày mai có thể sẽ cho ra kết quả.”

“Còn phát hiện được gì nữa không?”

Pháp y Trần giở cuốn sổ tay ra rồi nói: “Trong số những vật còn sót lại trong xe có một thứ trông giống như thiết bị định vị GPS. Nghe anh Lý bảo chiếc xe này bị mất tín hiệu định vị GPS vào trưa ngày 9 tháng 1. Căn cứ vào đó có thể

đoán rằng hung thủ đã gỡ bỏ GPS thật. Tình hình đại khái là như thế, các tình tiết cụ thể khác vẫn phải chờ kết quả phân tích từ phòng xét nghiệm.”

Nghe xong, Cao Đông xoay người lại, châm thuốc hút, chậm rãi rít một hơi, lắc đầu: “Anh Trần này, anh có thấy những phát hiện của chúng ta từ đầu đến giờ có vấn đề ở điểm nào không?”

“Có vấn đề ư? Vấn đề ở phương diện nào cơ?”

“Tức là có điểm nào bất thường đó.”

Điểm bất thường á? Xảy ra vụ án này vốn là điều bất thường. Không biết người nào lại có mối thù lớn như vậy với Phòng Công thương mà giết hại toàn bộ người của họ như thế? Đã giết người rồi lại còn gọi điện cho công an tự xưng là bắt cóc nữa chứ. Cho dù là có thù hằn, cho dù là doanh nghiệp nào đó oán hận việc thu phí bừa bãi của Phòng Công thương đi chăng nữa, thì việc giết người như vậy có ích gì với hấn chứ? Theo tôi thấy khả năng cao hấn là bị thần kinh, là kẻ điên rồ có tính cách cực đoan.”

Cao Đông lắc đầu: “Dựa vào đâu mà anh cho rằng hung thủ chỉ là một người?”

“Việc này...” pháp y Trần đờ ra trong giây lát rồi nói: “Các vụ án xuất phát từ thành viên xã hội như thế này thường chỉ do một người gây ra. Trong cuộc gọi cho cảnh sát và đấu chân thu được ở hiện trường cũng đều là một người.”

“Không sai, thông thường các vụ án như thế này đều do một người gây ra. Vì các vụ thẩm sát mang tính báo thù dạng này nếu bắt được sẽ bị tử hình, hơn nữa việc giết hại toàn bộ người của Phòng Công thương cũng chẳng có ích gì cho hấn ta cả, thông thường chỉ để trút sự bất mãn cá nhân mà thôi. Kẻ dám gây ra các vụ án như thế này nhất định đến cả người nhà cũng sẽ không để lộ ra. Nhưng nếu là hung thủ một người làm sao hấn ta có thể khống chế được hết cả nhóm người án xe được?”

“Cái này thì...phải chờ các kết quả điều tra khác mới có thể biết được.”

“Hãy kiểm tra xem các tử thi có bị đầu độc không?”

“Vâng, tối nay sẽ đưa đến phòng thí nghiệm để phân tích.”

Cao Đông tiếp: “Bỏ qua vấn đề hung thủ có mấy người, anh còn thấy vụ án này có chỗ nào không hợp lý nữa không?”

Pháp y Trần ngẫm nghĩ rồi nói: “Cả tài xế và người của Phòng Công thương đều ở trong xe, tất cả là bảy người, hung thủ đã giết hại năm người, hai người

còn lại chắc cũng không được bỏ qua đâu, hiện vẫn chưa tìm ra thi thể của hai người đó.”

Cao Đổng gật đầu: “Đây cũng là một điểm đáng ngờ.”

Pháp y Trần bổ sung thêm: “Trong điện thoại hung thủ bảo thời gian giết con tin là ngày mai, tức là ngày mười hai tháng Một. Tôi đã kiểm tra sơ bộ các tử thi, theo kinh nghiệm thì nạn nhân đã bị giết vào khoảng tối hôm qua, tức là tối ngày 10 tháng 1, là ngày thứ hai kể từ khi mất liên lạc với họ. Rõ ràng là hung thủ đã giết hết con tin rồi mà vẫn còn điện thoại đến yêu cầu đăng báo xin lỗi, nếu không sẽ giết hết tất cả họ. Mục đích của cuộc điện thoại này là gì đây?”

Cao Đổng tiếp tục gật đầu rồi nói: “Còn có một điểm đáng ngờ nữa. Theo kết quả kiểm tra tử thi ban đầu của anh, hung thủ đã giết các con tin bằng cách bẻ cổ, lại cho xe lao xuống ven đường thậm chí còn thiêu hủy cả xe. Nếu hắn đã giết hết con tin tại sao vẫn còn cho xe lao xuống ven đường? Hơn nữa hung thủ còn tự mình đi xuống đó, để lại dấu chân, là một bằng chứng bất lợi, hà cớ gì hắn phải làm như vậy?”

“Tôi đoán sau khi gây ra tội ác tày trời này, gã cũng chẳng thiết sống nữa, biết sớm muộn gì cũng bị bắt nên chẳng sợ là để lại chứng cứ quan trọng, nói không chừng bây giờ gã đã tẩu thoát rồi.”

Cao Đổng lắc đầu nói: “Mẫu chốt không phải ở điểm này mà là một khi đã giết người sao còn đẩy xe xuống ven đường rồi lại châm lửa đốt nữa làm gì. Con đường đó là tỉnh lộ cũ đã bỏ hoang nhiều năm, bình thường cũng không có ai qua lại, giết người xong vẫn có thể để xe ở chỗ cũ, mà cho dù đẩy xe xuống ven đường thì cũng có che giấu được tội ác đâu chứ. Anh cũng nhìn thấy rồi, nếu như tin đường có người đi qua chắc chắn sẽ chú ý đến chiếc xe bị lật ven đường. Hơn nữa hung thủ còn cho một mồi lửa, cả chiếc xe bị cháy thì ngọn lửa chắc sẽ rất lớn, người ở xa rừng sẽ dễ dàng nhìn thấy. Đây cũng là một việc làm rất liều lĩnh. Tất nhiên, gần chỗ xảy ra vụ án cũng không có ai sinh sống cả, vì thế khi xe cháy cũng không ai nhìn thấy được. Có điều, cớ gì gã lại đến xe như thế?”

Pháp y Trần lắc đầu bất lực tỏ ý cũng không lý giải được như Cao Đổng.

Cao Đổng hít sâu một hơi rồi mỉm cười bảo ông ta lui về nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ có nhiều việc để làm hơn.

Thông qua việc tìm hiểu sơ bộ vụ án, Cao Đổng đã phát hiện hành vi bất thường của hung thủ, thậm chí còn làm ra hành động không cần thiết và vô nghĩa mà không thực hiện “hành động không cần thiết”. Thật ra gã muốn làm gì?

Ông tự đặt câu hỏi cho mình.

Toàn bộ vẫn phải đợi điều tra thêm.